

Zloději snů

„ Nikdo nechce číst o mrtvých růžích, ale nic na světě nás nedokáže přesvědčit abychom sami kvetli.“

Byla chladná, temná noc, a zvuky projíždějících vlaků, ve mne vyvolávaly pochyby, a zdůrazňovaly tak nikdy nekončící pocit vlastní neschopnosti, který se ve mne znovu ozýval, a snažil se prodrat na povrch. Odhodil jsem láhev od dopitého vína a lehl si přímo mezi koleje. Hvězdy nade mnou jakoby problikávaly a já začal znovu, jako už tolikrát předtím, uvažovat, která je vlastně tá má. Tá má vlastní hvězda. Každý z nás, by měl mít vlastní, ikdyž ta má musela zhasnout už někdy hodně dávno. Zapálil jsem si cigaretu, toho mého věrného společníka, který se mne drží už více jak deset let, a který to shodou okolností vlastně všechno zavinil. Nebyť cigaret, tak bych byl snad schopen i něčeho ve svém životě dosáhnout. Našel bych třeba lásku, nebo štěstí a neprožil bych ten chmurný den, ve kterém mi doktoři sdělili, že mám rakovinu plic, a že je pouze otázkou času, než z tohoto světa odejdu nadobro. Vlivem této informace se mi celý můj život rozpadl, jako domeček z karet, a zavedl mne na místo, jako je toto. Na místo, kde to pro mne skončí. A přitom to tak nemuselo vůbec být. Mohlo to být jiné...lepší.

Vždy, když se snažíte odrazit se od úplného dna, najdou se kolem vás lidé, snažící se vás srazit zpět do propasti. Není to jejich vina, a už vůbec nemusí být zlí. Jen prostě mají zafixovanou představu, že na to dno patříte. Je to jen vaše chyba, nikdy jste jim totiž nedokázali opak.

Kdysi, když jsem byl ještě mladší, tak v mých očích vše zářilo. Když jsem se probudil, a oknem do mého pokoje pronikaly první sluneční paprsky blýštivého rána, a já musel přivírat oči, aby mne snad ta nádhera neoslepila, tak tehdy jsem se cítil být něčím více, než jsem dnes. Jako by mne pohladila Boží ruka po mých rozčuchaných vlasech. Jako by mi královna amazonek věnovala horoucí polibek, těsně předtím, než jsem usnul, a ten pocit, jakoby ve mne po probuzení ještě dozníval. Jakoby všechny hvězdy z předešlé noci zářily jen pro mne, a já si to uvědomoval. V té chvíli jsem měl pocit, že stojím na vrcholku světa a směji se z plných plic. Mohl jsem být kýmkoliv, a umět cokoliv. Mohl jsem hrát basketbal, nebo se plavit na širém oceánu. Mohl jsem zdolávat nejvyšší hory světa, nebo letět do vesmíru. Tak prostě to bylo. Tehdy jsem neměl potuchy o tom, že svět je zlý, a že i já, stejně jako mnoho dalších, to budu muset přijmout. Že se budu muset stát tím, čím jsem se stal. Čím svět chtěl abych se stal. A když k tomu došlo, tak vše okolo přestalo zářit. Nebylo to znenadání. Nebylo to hned, ale postupně, tak jako kapky dopadající na venkovní parapet v pravidelném rytmu, oznamují příchod silné bouřky. V mých očích už nic nezářilo, místo toho bylo vše zahaleno šedavým závojem všednosti. A stalo se to tak pomalu, tak strašně pomalu, že jsem si ani neuvědomil o co jsem přišel. Že jsem ztratil to nejdůležitější co jsem v životě měl. Něco co se nedá jednoduše pojmenovat, a když s tím nežijete, tak ani nevíte, že to existuje. Jsou to vaše sny, váš smysl života, a ani tyto označení nejsou tak úplně přesné, a určitě ne dostatečně výstižné. A přitom jsem měl na výběr. Všichni jsme měli...

Bylo mi znovu patnáct let. Stál jsem se svými spolužáky, na kraji malého lesíka, za školou, a klábosili jsme o nepodstatných hloupostech. Každý z nás měl své sny, jenž doufal, že se mu jednou vyplní. Vždy když jsem se podíval do jejich tváří, do jejich naivních očí, tak jsem tam ty sny uviděl. Viděl jsem je, jak se potulují, a jak jsou odhodlány využít i té nejmenší příležitosti, aby se alespoň v nějaké formě, prodraly na svobodu.

Jeden ze spolužáků, vytáhl z kapsy krabičku cigaret a nabídl ostatním. Několik z nich si cigaretu vzalo a zapálilo si. V prostoru kolem nás, se najednou z ničeho nic, jako mlžné závoje bludiček, vznášel oblak cigaretového dýmu. Když krabička doputovala až ke mně, zálibně jsem si jí prohlížel. Zajímavé barvy a tvary na ní, ve mne probouzely mou mladickou zvědavost a čeřily nekonečnou hladinu mé vlastní fantazie. Bylo to jako ten nezákladnější přírodní zákon. Byla v tom zapojena gravitace stejně jako magnetická přitažlivost, a já krabičku otevřel a cigaretu si vložil do úst. Jeden ze spolužáků se ke

mně blížil se zapalovačem, a pohledy všech ostatních se na mne upřely, jako jeden. Vnímá jsem jejich tváře, jejich rty, tak ledabyle vyfukující lahodný cigaretový kouř. A také jejich oči, tak...tak prázdné. Jakoby spolu s vydechovaným kouřem, odlétaly i jejich sny. Jakoby ty jiskřičky v jejich očích najednou pozvolna vyhasínaly. Pociťuji strašně zvláštní vjem. Jakoby Déjà vu, které se mi kradlo do mysli a ukazovalo mi věci, kterých bych si snad ani neměl všimnout.

Vrátil jsem cigaretu do balíčku, a podal jej spolužákovi se zapalovačem. Když si jej ode mne bral, upřel na mne nechápavý výraz. Opětoval jsem jej tím nejhezčím a nejvřelejším úsměvem, jakého jsem byl schopen, a vydal jsem se pryč od neslyšně šeptajícího hloučku. Šel jsem po kamenité lesní cestičce, a cítil jsem za sebou na svých zádech, jejich pohledy. Když se poté přede mnou rozestoupily větve stromů, a já vstoupil na sluncem ozářenou louku, hlavou mi projela myšlenka, že jsem udělal správnou věc. Šel jsem přímo naproti slunci, jenž mne svými všeobjímajícími paprsky hřálo příjemně na tváři. Mírný větřík si pohrával s mými vlasy, a já se stále usmíval.

Ležel jsem na železničních pražcích, a pohled jsem měl upřený na tmavé nebe, lemované nepřeborným množstvím hvězd. Mé oči však tuto noční oblohu neviděli. Mé vědomí bylo totiž v tuto chvíli někde úplně jinde. Byl jsem na louce a kráčet jsem vstříc slunci a tím i vstříc lepšímu životu. Můžu být kýmkoliv, a umět cokoliv. Mohu prolézat neprozkoumanými úseky Amazonského pralesa, stejně jako lovit kraby u pobřeží Norska. Celou dobu se usmívám, a neslyším skřípavý zvuk příjíždějícího vlaku. Já jsem totiž někde jinde. Pro mne se všechno kolem utápí v přenádherné a oslepující záři.